

FIATAL NEVELŐK FÓRUMA

Lonovics Lászlóról

Hokusairól, a zseniális japán művészről mesélik, hogy egy alkalommal kakast ábrázoló rajtot rendeltek tőle, amikor azután a megrendelő sokallta az elegáns, és látszólag pillanatok alatt odaverett rajzért a kért összeget, a művész egy albumot hozott elé, amely tele volt a kakasra vonatkozó tanulmányrajzokkal, variációkkal.

Ez a kis történet jut eszembe, ha Lonovics László (bátran leírom, bár kritikákban nem szokás emlegetni) barátom munkáit nézem, vizsgálom. Az anekdota, amely a művészi gondosságot, szakmai alázatosságot példázza, valóban ráillik erre a fiatal (alig 22 éves) alkotóra.

Lonovics, aki Békéscsabán kezdett foglalkozni a képzőművészettel, és a főiskolára kerülése óta újra, nagyobb lendülettel, új anyagokkal és kifejezési formákkal ismerkedve dolgozik, alaposan körüljárja („megrágja” mondhatnánk vulgárisan) témáit. Apró és csendes dolgok foglalkoztatják. Elsősorban festői témák, amióta olajjal dolgozik. Egy terítő, sál az asztalon, rajta néhány tárgy; gyümölcs, főzőkanna, pohár. Ezekhez a képekhez sokféle (tartalmilag értve a sokféleséget) vázlatot, előtanulmányt készít. Ez a gondosság jellemzi iskolai feladatainak elkészítését, (studiumait), amelyekből kiindulva saját halk világába teszi át a tanulmányt. Így például állvány-

kompozícióit némileg Mondriántól áthatva egészen konstrukciós játékokig fejlesztí.

Ha már a hatást említettük, (amit egy fiatal alkotó csak ritka esetben kerülhet el) ő is felfedezte magának mestereit. Csendéleteiben Cézanne világát látjuk sokszor elfeledni, portréiban Modigliani hat rá erősen. De, hogy ezeket a hatásokat levetkőzni vágyik, leginkább új, organikus növény-virág-fa asszociációkat ébresztő, ha színeiben még nem is kiérlelt, de formavilágában izgalmas, egyéni, s eddigi munkáihoz képest érzelmileg is átfűtöttebb képeinél láthatjuk.

Itt most két grafikáját mutatjuk be. Ezek a lapok is ugyanazt az érzelmi beállítottságot tükrözik, amelyről a képeknél szölvünk. Egyszerű eszközökkel, sok helyütt már a teljes letisztultsággal jelentkező figurák ezek. Ugyanazt az aktort a linómetszeten plasztikus fény-árnyék-játékokkal jeleníti meg, míg az esztrajz egyetlen gesztusként az alak leglényegét vázolja elénk.

Ez az az út, melyen Lonovics László első lépéseit teszi most, s amely út valószínűleg elvezet egy még egyénibb, teljesebb kitérülködés, alkotói megnyilvánulás felé.

Sinkó István
főiskolai hallgató